

Младъ съмъ още, но съмъ старъ
и безстрашенъ планинаръ.

Ето имамъ си гашета,
пикелъ, куки и вжета,
шапка съ орлово перо,
име славно и добро.

Тази есенъ не веднажъ
скитахъ азъ на ширъ и длъжъ.

Лозенъ ми се стори жалка —
низка, гола, пуста, малка.

Бродихъ и изъ Люлинъ самъ,
но не ми хареса тамъ.

Неусѣтно, бодро, леко
често ходихъ на „Алеко“.

Съсъ пазача веселъ, милъ
тамъ се бѣхъ сприятелилъ.

И презъ Рѣзньоветѣ диви,
остри, страшни и бурливи,

безъ умора и безъ дѣхъ
стигнахъ чакъ на Черни-врѣхъ.

Ако имамъ тая сила —
Догодина съмъ на Рила.

Димитъръ Панталеевъ